

Aun article publicat a EL TEMPS per Joan Mir s'expressaven una sèrie de conceptes sobre el darrer procés electoral europeu que exigeixen algunes matisacions i aclariments.

Potser que l'anàlisi dels esdeveniments que condueixen al decantament d'ERC, d'una banda, i dels altres partits d'esquerra nacionalista, de l'altra, no és ni massa rigorós ni tampoc massa ajustat al que realment va passar. En tot cas, el meu parer és radicalment diferent del seu.

Per la meua banda, m'abstindré de fer valoracions sobre la qüestió. Crec que els partits nacionalistes dels Països Catalans tenen feines més interessants i prioritàries —en un país en plena desnacionalització— que fer-se retrets i oposar-se mútuament.

Estic fermament convençut que els Països Catalans no es fan ni es faran amb verbalismes d'ocasió ni amb demagògia fàcil. Molt menys es faran dividint, o tractant de dividir, el nacionalisme existent a les Illes i al País Valencià —encara molt feble— amb pretextos «europeus».

En tot cas, si es tractava de fer una coalició dels Països Catalans ¿per què es va obrir primer la negociació amb Garaikoetxea?, i si es volia imposar a Euskadiko Ezquerria i al PSG-EG el major pes demogràfic dels Països Catalans en relació a Euskadi i Galícia, ¿per què no es va imposar aquest pes a Garaikoetxea i a Marinas? Les respostes a aquestes preguntes no són difícils de trobar, però ja he dit que preferesc no entrar en un debat que podria treure a la superfície una realitat força dolorosa. Certament, una coalició amb EA i PNG, com volia l'ERC i Joan Mir, no era una cosa plantejable per a forces nacionalistes que

Mateu Morro i Marcé *

Les eleccions europees com a pretext

Mateu Morro contesta un article publicat fa algunes setmanes per Joan Mir sobre els resultats a les eleccions al Parlament europeu. Per a l'autor, «la irracionalitat i la confusió que amaren les tesis de Joan Mir expressen la frustració per no poder generar a les Illes una força nacionalista tranquil·la».

són d'esquerra, no com a residu històric d'altres èpoques, sinó com a pràctica quotidiana.

Els resultats electorals obtinguts respectivament als Països Catalans per «Esquerra dels Pobles» i «Per l'Europa dels Pobles» crec que són tractats per Joan Mir d'una manera simplista. No comenta, veig, que els vots obtinguts per «Per l'Europa dels Pobles» al País Valencià i a les Illes, 2.736 i 533, respectivament, són insignificants. Els Joan Mir i els Albinyana han estat útils a ERC, al Principat, per oferir una imatge de Països Catalans i mirar d'arreglar alguns dels nombrosos vots que els han fuit, i res més.

Es veu que per a Joan Mir haver militat a l'antifranquisme dins «l'esquerra centralista» és una mena d'estigma que dura tota la vida.

Ignor si l'estigma és degut al centralisme o sobretot al fet d'haver militat a l'esquerra.

El que sí resta clar a la seva «tesi» és que hi ha nacionalistes «de raça» —ell i els de la seva corda— i nacionalistes d'ocasió, traïdors i claudicants.

La irracionalitat i la confusió que amaren l'article de Joan Mir no expressen més que una frustració: la profunda incapacitat de generar

a les Illes «una força nacionalista tranquil·la» —no d'esquerra— hegemònitzada per la burgesia local. Incapacitat que és deguda, en no escassa mesura, a no haver pogut arrossegar el PSM a fer un paperet demagògic i de suport a la dreta local (traduint la lògica ERC-CiU a PSM-AP), i de l'altra^ perquè el camí cap aquest pretès nacionalisme, ambigu i interclassista, es troba entremecat —fins ara— per l'existència del grup d'Unió Mallorquina, que d'una manera o l'altra obtura el pas cap a un regionalisme dretà conseqüent, i sobretot per una Alianza Popular que —als ulls de l'oligarquia ascendent d'hotelers i especuladors que tant admiren J. Mir i els seus— ho fa prou bé.

La frustració de Joan Mir, que el du a veure claudicacions pertot arreu (a saber: claudicació dels dirigents, dels partits, dels electors...), no és altra cosa que la frustració enfront de la realitat existent. Voldrien amb un «popurri» de xenofòbia, verbalisme i demagògia, guanyar-se «les classes dirigents» illenques («els hotelers són mallorquins i els immigrants —que voten el PSOE— són forasters»), i la seva rudimentària ideologia (que ells creuen nacionalista) no els permet reconèixer

que a les Illes les classes dirigents ja han trobat el seu home, que no és Jeroni Albertí ni Nadal Batle, sinó Gabriel Canellas.

Les consideracions que es permet de fer Joan Mir sobre els partits que formaren l'Esquerra dels Pobles són sobrereres i gratuïtes en qui —com ell— ha abandonat les files dels nacionalistes d'esquerra. Serà difícil oblidar que Joan Mir ha ofert als amics del nacionalisme català a les Illes una bona ocasió per afeblir-lo. Els seus esforços per dividir el nacionalisme —amb pretextos europeus— no tenien l'objectiu d'afegir uns migrants 533 vots a la llista de Garaikoetxea, anaven contra el PSM i el que significa l'esquerra nacionalista a Mallorca.

La seva provatura, afortunadament, no ha tenguert ressò, el PSM ha obtingut dos diputats i l'Entesa de l'Esquerra de Menorca ho farà més, per la qual cosa hi seguirà havent un grup parlamentari nacionalista d'esquerra al Parlament de les Illes Balears, cosa que a una terra on sovint el nacionalisme no ha passat del terreny de les corones poètiques no ens sembla gens menyspreable.

* Secretari General del PSM-EM